

Gierik 100, september 2008

Eric Brogniet

**La dénouante
Zij die ontknoopt**

Vertaling : Stefaan van den Bremt

Ici, calcinée
Brûlant d'un feu de nuit noire
Avec sa langue retournée sur le cri
Avec ce cri rayonnant
Depuis le ventre
Ce qu'elle tait ou ce qu'elle dit
D'elle la dénude
Et le fragile la foudroie

*Hier, verkoolde
Verteerd door vuur van hellenacht
Met haar tong over haar schreeuw
Met die uitwaaierende schreeuw
Vanuit haar buik
Wat ze verzwijgt of wat ze uitspreekt
Kleedt haar uit
En breekbaarheid slaat in*

Elle sort sous un ciel blanc
Pour ramasser, dit-elle
Des feuilles dans le jardin
On entend le vent traverser la forêt
Et son étoile y élut domicile
Elle parle dans la forêt
Elle passe avec ses lèvres
Dans les bois profonds
Et la forêt s'enflamme

*Onder een bleke hemel trekt zij erop uit
Om bladeren, zegt ze,
Bijeen te harken in de tuin
Je hoort de wind jagen door het woud
En daar heeft zich haar ster gevestigd
Zij spreekt in het woud
Zij wrijft haar lippen
Over de ruigten
En het woud vat vuur*

Ce que nous perdons
Nous le gagnons
Ce que nous taisons
Parle pour nous
Cette blessure augmente notre sang
Je vous écris ceci du cœur même de l'orage
Dans un éclair de raison

*Wat we verliezen
Winnen we
Wat we verzwijgen
Spreekt voor ons
Deze wonde kweekt bloed
Ik schrijf je vanuit stormgebied
In een heldere flits*

O presentie
Venant dans la forêt
L'ombre reculée
Peu à peu s'efface
Dans le bleu de la rivière
Mon amour, mon étoile
Mon feu de bois au bord de la rivière
Ma gratitude, ma pluie de printemps
Dans une nuit brisée
L'orage seul
Entendra mon fracas

*O voorvoelde
Op komst in het woud
De langgerekte schaduw
Verbleekt van lieverlee
In het blauw van de rivier
Mijn liefde, mijn ster
Mijn kampvuur aan de rivieroever
Mijn dankbaarheid, mijn lenteregen
In een opengereten nacht
Alleen het onweer
Zal mijn geraas horen*

Alain Delmotte

BÊTE NOIRE

liever
dat enge gevoel van
hier is iets niet pluis
iets hangt aan
een zijden draad
iemand wordt
bedrogen
de uitblijvende
complimenten
de naargeestige
boosaardige
blikken
van de collega's
de vrienden
de kille
sommaties
de onverwacht afgelaste
vergaderingen
een ober
stoot een glas
jouw kant op
de paranoia
de neuroses
de smoezen
het plotse
vermoeden
*there is something
rotten in the state
of Denmark*

liever
valse geruchten
insinuaties
sneren
spam
nare postings
enge smsberichten
laat
op de avond

liever
op de vingers gekeken
constant bekritiseerd
afgekraakt
smalend aangesproken
afgewezen
teruggeroepen
uitgejouwd

liever
een dreigbrief
een bewuste lacune
tussen neus en lippen
een dwingende
imperatief
een verwensing
een beproeving
bemoeienissen

liever
grondig doorgelicht
van dichtbij geobserveerd
gewikt en gewogen
geëvalueerd
getaxeerd
de les gespeld
gebrek aan weerbaarheid
aangewreven

liever
omstreden
ontweken
vermeden
genegeerd
dood
-gezwegen

liever
bespied
gecontroleerd
geïnspecteerd
opgespoord
gearresteerd

liever
verguisd
verdacht
verhoord
tand om tand

liever
ten onrechte
aangeklaagd
ingeleid
tot voorbeeld
gesteld

liever
besmeurd
bekocht
bekaaid

liever
een gelukszoeker
een wolkenmeter
een mus
een vogel voor de kat
of wat je medemens
de meerderheid
je wenst
kak
weeïg lijk
in een gammele
kist
alle
marmaille anale
geest
bewustzijn
geweten
gedachte
rede
onredelijkheid
concept
en de al even
belachelijke
als belastende
noties
van zowel het zijn
als van het niets
van zowel het niets
als het zijn

(je hield er enkel
bezwaren
en blessures
aan over
kerel)

liever
opzij geduwd
aan de kant geschoven
weggehoond
bespot
onder applaus
met stokslagen
het huis
de zaak
het bedrijf
het beursgebouw
buiten gejaagd
'rot op,
rot op'

liever
gemolesteerd
de eer ontroofd
met de vinger nagewezen
veracht
ten lange leste
bespuugd

liever
een spraakgebrek
een scheve pruik op
een domme smoel
gezond verstand
een slecht karakter

liever
al dat gezeur van
zus en zo
dit en dat
kijk uit
let op
doe niet zo
en waarom niet
en waarom wel

liever
een taal
vol sluipwegen
grillen
scheuren
wegzinkende
syntaxis
het risico
van een alles
overboord
gooiend
woord
dat weg ketst
zich weg
ketst
en een verlamde
verlammende
stem
(hoor !
de klemtonen
ratelen
kaduuk)

liever
een helse diarree
een vieze
met geen middelen te bekampen
venerische ziekte

liever
gediscrediteerd
geëxcommuniceerd
gekoeioneerd
voor zot verklaard
geïnterneerd
gecolloqueerd
geïsoleerd
een resem
goed berekende
rake
elektroshocks
bzzz bzzz bzzz
daarboven op
meer dan nodig
meer dan goed
een dubbele dosis
LAUDANUM
en dan definitief

en wezenlijk
verweesd
kortom
ge
des
in
te
greerd
van
de
baan

liever
geamputeerd
getuchtigd
gesneden

liever
Sodom
Gomorra
Europa
Utopia

liever
reuma
maar dan totaal
rebels
roekeloos
roepend

liever
het hoofd eraf
kop op een pook
gespietst
de verkeersvrije
winkelstraten
rondgedragen
notabelen
en fanfare
vooraan

liever
Nacht und Nebel
vergast
verast

niet langer
ter sprake
gebracht

liever
creperen als
een doorraasde
ongehorig
ongedurig
hees
ongezond
blaffend
hoestend
door zijn fluimen heen
gorgelend
beest
op een hoop gegooid
onbegraven
de berm in
onder een spottende
zon ontbindend
totdat de gebleekte
botten de heet
-geblakerde knoken
die tot het uiterste
onlesbaar
schrijven
en die blijven
schrijven
en die de buitenlucht
blijvend
verpesten
ja

ja
liever dit

dan meehuilen met de wolven

Sacha Blé

DAT NAAR ZEELUCHT SMAAKT

Hij wil iets loshaken dat naar zeelucht smaakt.
Hoewel ze krast
keilt hij zijn keel niet weg,
hij knakt zijn borstbeen, zijn vingerkoten, zijn nek
niet recht.
Hij houdt geen woordgroepen over
dan van geleende spreekwoorden,
hij strijkt zich dapper
zijn dagelijkse hemd.

KAN IK HET OOK SAPPIG

Kraanzomerdag, in de voortuin het lawaai,
de bleke machinerie pompt er
tot beton de oprijplaats.
Mij smeken mijn
gedichten terwijl.
Om kraakbeen, mijn citroenwater,
mijn zeewier, graszeis.
Kan ik hen ook echter,
ook sappig met beide handen,
uitloggen tot mijn luchthartigheid ?

Eric Vandenwijngaerden

VOOR HUGO C.

*Ach, hij is als de herfstboom
- achter in de tuin – wiens bladeren
in een hoekje zijn bijeengewaaid ...*

DIT ALLES

We dwalen door de tijd
en niemand die vraagt
hoe het met de voortuin gaat.

Dit is de hof van heden: hier worden
namen begraven, wonden gelikt,
te weinig sporen uitgewist.

Zwaar ligt de steen – houdt alle gesprekken tegen.
Koel tikt de ijsregen door deze nacht,
stopt onder wat oud werd of het nooit was:
niemand bleef gespaard.

En wij hebben te weinig tijd,
laten de dagen begaan en leggen
uiteindelijk ook onze handen op de steen;
niets begrijpend van dit alles.

VERBORGEN HUID

Zijn hand volgt hem
zoekt haar verborgen huid,
voelt hoe haar vel wordt opgetild
– een vel van knoppen wordt,
een tenger hageland;

doorwoelt haar haar en
veegt haar rimpels weg
(verwijst ze naar een andere tijd
waar zij begroef haar onmacht
en balorigheid
en hij zijn bleke wens,
zijn opgekropte weemoed van
vergeet-mij-niet en schiet-
gebed).

En dan denkt hij haar oud
en koud in huid en al
– en toch herneemt het spel
van komen en van gaan.
En als zij denkt: zijn uren zijn geteld,
dan velt hij haar.

TRAAG

We houden nog even halt
aan de voet van de berg.
Hogerop wacht ons een plek
met uitzicht op wat dieper
en achter ons ligt. We moeten
vooruit, al gaat alles trager.

We hebben onze handen nog
– friemelend –
zoekend naar een houvast,
want we struikelen soms
(zwakker met de dagen)

naar schaarser het grasland,
dichter de wolken, de eeuwige
bergtop witter dan wit.

Daar aangekomen, kijken we om
en ademen onze ziel uit.
Traag valt de nacht.

EN TOCH

I.

En toch zucht ik en blaas mijn adem
in haar hals, mijn warme adem als
ik lang – zo lang ik kan – mijn ogen
sluit en dan verloren in haar ben
haar vocht, haar weke roos beman
en klamp mij aan mijn dromen vast
(ik ben ook maar een mens, een nietig mens).

En toch houdt zij zich weer zo stil. Ik wil
het wel, maar stilte stilt mijn honger niet.
En toch...

II.

En toch roep ik de goden op:
gooi nog wat sprokkels in haar haard
en schrob haar vel, zodat het bloed
weer stromen gaat
dat ik door mijn aanhoudend spel
niet word haar scheef bekekene
haar onverlaat.
En toch...

III.

En toch voel ik weer alle blikken
op mijn lijf gericht, mijn grijze kop,
mijn kwijnend oog. Wat men ook zegt,
het heeft geen zin.

Ik schrijf me neer

en boek mijn laatste enkele reis
(nu kan dat nog) eer ik de weg
verloren ben.
En toch...

Frédéric Leroy

LIED VAN VERMISTE KINDEREN

Een zonbeschenen plein. U heeft mij niet begrepen. Nog eens: een zonbeschenen plein, veel stof en voor wie het horen wil: een lied dat zichzelf bezingt. Bomen. Geen fontein.

Dit is het plein, zonbeschenen en niet voorzien van een fontein. Wel: het zingen van vermiste kinderen. Maar dit is geen lied dat in stilte ook de stilte kan bedwingen.

Ik besluit: een plein. Wijds en zonbeschenen, veel stof en een onthutsend gebrek aan fontein. Bomen. Een drietal. En kinderen die, verdwenen, ontbeend, enkel het lied van een lied kunnen zijn.

Zo ook dit gedicht: een zonbeschenen plein, het zingen en het zingend afwezig zijn.

KAMER ZONDER UITZICHT

De slager naast Brazil zegt het al langer, dus houdt het kort: “ik doe niet aan halal, maar zo’n zwijnerij, geen rattenvanger die daaraan wil beginnen”. De augiasstal

lokt nochtans “de meest voornamen heren”, verklaart ook mevrouw G., die de namen bijhoudt. Niet dat ze zomaar wil beweren het fijne van de zaak te weten. De eenzame,

misogame dame heeft ze bovendien niet op rij: “in de kampernoeliekwekerij, meneer sjampetter, daar ligt onze Kristien, het arme meisje, er stokstijfstilletjes bij”.

Hotel Brazil, waar de dag de vieze sokken uittrekt, honger stilt met hondenbrokken.

TAFEL 5

(Uit: The Piggy Palace)

En nu: gordijnen dicht want het is tijd
voor een zonde. Morgen geen aubade
of malle vreugdedansjes bij het ontbijt,
want dit is (de ballade, de ballade
van Gilles de Rais). Hij eet vleessalade,
vleessalade van het huis en de nacht
is een koud mes in een donkere lade.
Dus blonde jongen, sluit de ogen zacht...

De moeder van alle oorlogen: appetijt,
heus waar, mijn vriend, dit is geen boutade,
mij betrapt men niet op een absurditeit,
want dit is (de ballade, de ballade
van Gilles de Rais). Hij eet karbonaden,
verse karbonaden van het huis en licht
tevreden bij dit kwistig stoven en braden.
Dus blonde jongen, sluit de ogen zacht...

Mijn vriend, voor jou een frisse brutaliteit
en spreek van geluk: hij kent geen genade,
dus wacht jou een uitgelezen bestialiteit,
want dit is (de ballade, de ballade
van Gilles de Rais). Hij eet estouffade,
estouffade van het huis en hij verwacht
alleen het beste. Groet van mij de maden,
mijn blonde jongen en sluit de ogen zacht...

Laat ons vrolijk dansen in marmelade,
terwijl Gilles je wikt en weegt en slacht
zijn wij er lachend bij en slaan het gade,
dus blonde jongen sluit de ogen zacht...

Lucas Hirsch

IN GESLOTEN RUIMTEN

*... bijna niemand houdt van poëzie
en de wereld van het vers is fictief en vals ...*

[Witold Gombrowicz]

1

opkomende hoofdpijn in de ochtend
het wordt een mooie dag vandaag

2

om te zien waar ik ziek ben
probeer ik een druppel bloed
uit mijn vinger te persen

dien ik eerst een gat te prikken
alvorens druk te zetten op mijn hand

3

moeder huilt omdat ik op iemand lijk

ik heb geen leven gelaten
in een oorlog en ik rook niet meer

ik word voor vermist opgegeven
omdat ik dichter ben

bijna niemand houdt van poëzie
en de wereld van het vers is
fictief en vals

als je poëzie leest ben je
voor omstanders al dichter

ik ben bang voor de moeder in de vrouw
bang voor de vader in de vader

die mij als het tweede generatiekind met
nachtenlange nachtmerries bestookt

4

ik heb besloten mijn hoofd af te doen
mijn lichaamsgeur te spreiden

verbeeldt me
ik die zich verslikt in dijenvlees te zijn

stil zonder kop in de rookfauteuil gezeten
de romp die bloed rond pompt

wat in duigen valt is hoorbaar
zet de terugval in

staart je aan als je met bloedhanden
haar tracht recht te trekken

strepen achterlaat
het volle hoofd zich verbeeldt zo licht te voelen

Reine De Pelseneer

Wonderland

GEM

In een taal die niet de hare is
zoekt het meisje naar een sprank
voor haar alleen. Raderwerken
die haar onverwachts op tilt doen staan
licht dat donker maakt en water dat niet vloeit

of een rups die regelrecht en op zichzelf
de verte zoekt:

het meisje houdt van dingen
die ze niet begrijpt. Koude hitte.
Plotse knallen van verlangen in haar
hoofd. Van vlucht en exotisme
heeft ze nochtans nooit gehoord.

TWEESPRAAK

Dit is wat haar drijft: de vooruitblik
op een tuin waarvan zij alleen
de code kraakt. Gonzend groen dat krieuwelt
aan haar huid, een hagedis en zaad
dat klimt van knop tot bloem.

Maar het pad blijft als een doolhof dicht.

Nog zoekt het meisje door naar bonte bloesem
en de broes van een fontein. Ze klopt zich op
de schouder en spreekt klaar en grif:
'Niets of niemand krijgt ons klein.'
Ze doet dolgraag of ze twee mensen is.

(2 gedichten uit de cyclus *Wonderland*)

Xtine Mässer

**Mockobckoeb Bpemr
(Maskófskaye vrémya)
Moskoutijd**

In de scheefgezakte isba's
die voorbijrijden
doodt Siberië
haar plaatselijke tijd
in het besef
dat vroeg of wat later
ook zij zal vergaan
in het zwarte slijk
van haar onverharde straten,
in de moerassen
van haar kleine mémoires
en net als wij in onze trein
eindelijk vergeten zullen zijn.
Vergeten en vergeven.

We omlijsten hem
twee meter bij twee
door het raam van de coupé:
boer hakt kool uit
besneeuwde moestuin.
Fractie van leven en tijd
op een spoorlijn
van ergens naar god weet waar.
Zijn houweel als een bres
tussen voorbij en vooruitzicht,
een punt in uitgestrekte leegte,
breed uitgesmeerde stilte
en wij, rakelings langs zijn veld,
laten enkel een stinkende rookpluim
van bruinkool achter.

SAINSHAND (6775 km van Moskou)

Het zegenregent in de Gobi,
in het laatste dorp
van de wereld.
Het schrokt zich aan tegen de rits
van het transsiberisch net.

Een onmetelijke grauwe vlakte
omsingelt haar negen stegen
en zeven zwerfhonden
en op de horizontlijn
lost een eenzame ruiter op
in het nergens.

Naast het station
spelen kinderen basket.
Hun natte T-shirts kleven
aan hun jeugdijaren.
Tussen de worpen in het net
kijken ze amper
naar ons op.

Onze wegen zullen mekaar niet kruisen.
Enkel onze dromen kunnen we delen:
Zij, het ooit-ver-weg
van deze opstuivende zandbak,
het stekelgras en de kamelen.
Wij, in onze wagons,
met 1000 kilometer berken
op ons netvlies nabrandend,
hebben deze tijdloze dorheid
reeds verlaten
en koesteren de belofte
morgen in glooiende rijstvelden
te ontwaken.

EEN ISBA IS GEEN DATCHA

Valt er op deze repel aarde
Dan niet méér te rapen
dan het gelaten wachten
tot de isba is vermolmd
de zwaluwstaarten doorgerot
in de zwarte greppels
van een te lieflijk klinkend dorp?

Uit welke berk ben je gesneden?
Helpt vodka tegen het bevroren?
Zijn de lapjes moestuin
Achter het spoor
Meer dan doekjes
voor het bloeden?

Dit alles - en wat anders? –
hield me bezig maar
de ratel van de trein
voerde al mijn vragen mee.
In elk station liet ik er een achter.

Aan de grens van elke oblast
smeden mijn gedachten
weer ruimere kwesties aan:
hoeveel revoluties nog te torsen,
aan hoeveel goelags te ontkomen,
hoeveel kyrie eleisons
vóór een god je hart heeft bevrijd?

LISTVIJANKA

Dat enkel verse sneeuw
De ijskorsten ontdooit
en niet de pikhouwelen
door forse vrouwen gehanteerd.
IJs ga je niet te lijf,
stelde de voorbijganger,
maar vraagt om zachte vlokken
en geitenwollen moffen.

Maar het witte onbezoedelde,
het onbeschreven blad
van een melkblauw Baïkaldorp
is een dichtelijke kaakslag
aan wie bij de enige waterput
vijfhonderd meter in het rond
bij -40 de zinken emmer
neer moet laten
al schijnt de zon nog zo vuurrood
in het water dat hij bovenhaalt.

MOSKOUSE TIJD

Sommigen zetten hun uur gelijk
op Moskoutijd.
Moskófskaye Vrémya
hamert de provodnik
als we op godvergeten perrons
afbieden op bliny en wordt.
Irkoetsk- of Ulaanbaartijd.
Alle tijden van de wereld.
Ze kunnen ons niet deren
als zeven tijdzones
het ultieme reisdoel
kunnen uitstellen.

We tarten de uren
en rollen ze over
8000 km sporen
langs Nizjni Novgorad
en de blauwwitte stations
Van Tjoemen en Nizjnoedinsk
voor ons uit alsof het zal lonen

(dit gedicht is verschenen in E-zine *Stroom*, nr. 26, 2007 - met toelating van de auteur in *Gierik & NVT*)

Eva Cox

BEKNOPTE INLEIDING TOT DE KORSETTERIE

Vertaling van *A Short Guide to Corseting* van de Londense dichteres Emily Berry

Mijn eerste was een *eighteen-inch* zwart lintkorset, recht van het rek; het was mijn vriend die het koos. Wij waren het eens dat smalle tailles mooier waren; het was een relatie vol tederheid, aanmoediging.

Een meester kiezen is haar laatste, de belangrijkste daad van wie het keurslijf draagt. Zoek een man met zelfvertrouwen en handen sterk genoeg voor onderricht in hoe je je geeft. Wees niet bang voor beperking.

Pijn is het skelet van het leven. Het houdt je rechtop. Ik draag een korset om die reden: de liefde kwam langszij, een krab. Ik wilde samenvallen met liefde; weggesleept worden in die klemmende greep.

Mijn meester houdt me ingebonden drieëntwintig uren per dag. Minder is tijdverlies. Ik hou van zijn armen, stevige pythons. 's Ochtends snoert hij de veters tot ze groeven branden in zijn handpalm,

en hij fluisterend vloekt, dan dat het hem spijt. Ik klamp me vast aan de deurpost. Ik weet dat ons einddoel gelijk is. Ik zie hoe hij vecht om zich te beheersen; wij voelen allebei pijn. Dat is goed.

Mijn tweede was een *sixteen-inch*, *two-inch* hoog in de taille. Ik liet het maken op maat. Mijn lief hield me vast terwijl de korsetmaker snoerde. Ik zoog een laatste keer adem en schonk mezelf weg,

staand tussen hen in. Het was een verademing. Ja, zei de korsetmaker. Past haar perfect. Mijn borsten schuimden, champagne uit de fles. Mijn ogen puilden. Kleine kegel, fluisterde mijn meester. Buigen ging niet.

Een rimpel kroop omlaag langs mijn rug als een zoom. Nu ik een *fourteen-inch* draag, gebruik ik enkel de bovenste helft van mijn longen; net genoeg ruimte voor adem. Er rest me meer dan genoeg. Ik heb beseft: men heeft niet veel nodig.

Mark Van Tongele

WEGBONJOURN

Ik drink. Snuif aan witgloeiende dromen
om de zink, de kankerpit, te beklinken.

Zing. Spring. Stuif het ochtendrood in.
Overgrogstem het hele zootje. Speekselvloed.

Zwam. Stamboekstier. Schrompelhier.
Kwijnknoop. Schijndope. Rimpeltier.

Jacobagoed, schoon de huiver de kaars houdt.
Daglichtaanschouw blijft een tongbreker.

DAT WIJ ZOEMEND

Ten faveure konden zweven onzeer
onder onnoemelijk maanneveldons,

en beleven een onderonsje van lichtgazellige
kleuren grenzend aan een geur van heiligheid,

als ineengestregelde daden van deinende
lichtbellengordijnen, cellenlinkklanklijn-

waden door de nacht, zuigzoenend, zinneklaar.

IN HET ZIEKENHUIS

Mijn hart heeft weer onmenselijk
gehaperd. Dada, ik lig op apegapen.

Koude handen planten elektrodes
in mijn borstlandschap, dat doet zeer.

Geregistreerd in beeldgrafieken
in levende lijve met dalen en pieken.

Dadelijk roepen piepertjes de doktoren weg.
Luchthongerig volg ik de verpleegster

en de wolkendrift rond haar flanken,
een witheid gebarend van het niets.

‘ONVOORWAARDELIJK ZIE IK JE GRAAG’

De gangbaarheid van het woord onvoorwaardelijk
verdraagt af en toe, maar niet te lang, losgeslagen
hartsentimentaliteit, maar bovenal handhaaft ze zich

bij de gratie van een weerbaarheid, dagdagelijks
in de kleine dingen aangevat, ondanks huisverdriet,
pretbedervers, porfiergruis, zintuiglijk doorleefd.

Spring in de bres voor de duistere hang
van je lichaam, verdedig met goed en bloed
je talloze tederheid, je speelveld, desdoods,

want aan je verborgen littekens herken je
jezelf, je stem die het licht draagt, sterk genoeg
om eenieder die je graag ziet levenslang te bewaren.

Xavier Roelens

AVONDLIED

Boerendochter blaast de hoorn.
De maan schijnt door de bomen.
Boerendochter koost de rozen
in de manen van het paard.

Naar de rozen gaan haar handen,
lonkt haar grond te bevonken.
Verslonden in gepeinzen
verkwijnt zij zonder droefnis
in de aanzuigende rozen.
Maan en rozen graast het paard.
Wanneer de mannen komen
is zij maan en rozen waard.

DE STRAATWEG LANGS DE VAART

Ik stenen voet en watervogel, ofwel:
Ik wandel op de straatweg langs de vaart.
Eenvoudig klaart de hedendaagse Schrijfvogel
en hoor ze gillen: dat is!

O goedkope zinsverduistering, gratis genie.
Ik waag het maar en wandel langs de vaart
zoals vóór mij en zonder baard
hij die moe de riemen rusten laat...

MINERALITEIT

Ik ontkleedde mijn lichaam

nadat ik mij had afgezonderd van elkeen
die tot dit lichaam in ook ontklede staat na
kwam en van elkeen die het met onbezonnen
wetenschap had aangetast en ik vluchtte schijnbaar in
een nabijheid van mij overweldigende en mij
overtreffende pracht en ik trachtte mijn ontkleedheid
te willen als blad dat groeit recht uit de tak
en ik trachtte niets anders te zijn dan de schors
en de humus en de mineraliteit van
deze ontkleedheid in een omstreek die als mijn
jeugd was en die alles bewaarde wat zich op het lichaam
aftekende en die niet anders kon zijn
dan tevergeefs tot dan, dan door
niet meer te zijn ontdaan.

EEN VROUW

IV

Met schaterend haar, met een buidel in de buik
laait een moeder, een goede verrader;
wie kent deze vrouw?

Haar nagels naderen mijn hout,
haar klauwzeer wekt mijn huid.

Zij tuit in vouwen en in hars,
terwijl in staat van begeerte en van moord,
gestrekt als een geweer ik
omvat en vel,
gebogen, geknield, het geurend dier
tussen lederzachte knieën.

Zij splijt mijn kegel
in een opsombare warmte.

